

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **K. R.**, nar., st. příslušnost K., t.č. bytem, trvale bytem, zastoupen O. B., bytem S. 975/11, B., proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2014, č. j. CPR-2441-2/ČJ-2014-930310-V238,

t a k t o:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 19. 6. 2014 doručenou dne 20. 6. 2014 Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2014, č. j. CPR-2441-2/ČJ-2014-930310-V238 (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend Brno, ze dne 14. 12. 2013, č. j. KRPB-305191-26/ČJ-2013-060026-SV (dále jen rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

II. Průběh správního řízení

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU, byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 cit. zák. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Doba k vycestování z území ČR byla dle ust. § 118 odst. 3 cit. zák. stanovena do 10 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, popřípadě je-li cizinec vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 cit. zák., do 10 dnů ode dne odpadnutí tohoto důvodu.

Správním orgánem prvního stupně bylo zjištěno, že poslední platné vízum, na základě kterého byl žalobce oprávněn pobývat na území ČR, bylo schengenské vízum typu C č. s dobou pobytu od 7. 11. 2013 do 12. 12. 2013 s délkou pobytu 21 dnů. Kontrolou předloženého dokladu bylo podle otisku přechodového vstupního razítka zjištěno, že jmenovaný přicestoval na území států EU letadlem na území ČR přes hraniční přechod Brno – Tuřany dne 7. 11. 2013. Posledním dnem oprávněného pobytu žalobce na území ČR byl den 27. 11. 2013. Jelikož schengenské vízum č. opravňovalo žalobce pobývat na území ČR do 27. 11. 2013, bylo zřejmé, že se nejméně dne 12. 12. 2013 zdržoval na území ČR bez víza či oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu byl žalobce téhož dne v 15:30 hod zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky k provedení dalších služebních úkonů.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním ze dne 23. 12. 2013 (doplněným dne 20. 1. 2014), v němž namítal, že policejní orgán dospěl na základě shromážděných podkladů k nesprávným a mylným závěrům, které nemají oporu v platné legislativě. Dále uvedl, že se policie náležitým způsobem se nevypořádala s podklady, které jsou pro posouzení věci podstatné. Žalobce poukázal na skutečnost, že neměl v úmyslu se dopustit porušení jakéhokoli závazného právního předpisu ČR, když měl za to, že vízum, které mu bylo uděleno, je i nadále platné. Dále žalobce namítal, že se správní orgán prvního stupně nedostatečně a nesprávně vypořádal s otázkou, zda důsledkem případného rozhodnutí a správním vyhoštění nebude nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Poukázal na to, že si v ČR již vytváří sociální a potenciální pracovní vazby, hodlá se zde integrovat a žít řádným životem tak, aby pobyt cizince na území ČR byl přínosný rovněž pro ČR.

V napadeném rozhodnutí žalovaná vycházela ze skutkového stavu zjištěného prvostupňovým orgánem, který spočíval zejm. v tom, že se dne 12. 12. 2013 dostavil žalobce ke správnímu orgánu prvního stupně, přičemž kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce má uděleno vízum typu C č. s platností ode dne 7. 11. 2013 do dne 12. 12. 2013 a délkou pobytu 21 dní. Dále bylo zjištěno, že v cestovním dokladu má žalobce

vyznačeno vstupní přechodové razítko hraničního přechodu Brno Tuřany, a to s datem 7. 11. 2013.

Žalovaná poukázala na ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž zdůraznila, že policie vydává rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Žalovaná poukázala na Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech, jenž stanoví podmínky udělování krátkodobého víza a dodala, že pokud žalobci nebylo zcela zřejmé, po jakou dobu může na území schengenského prostoru pobývat, mohl tyto informace získat při vstupu na území ČR, případně se dotazovat na příslušném pracovišti Ministerstva vnitra ČR. Žalovaná připomněla, že z uděleného víza je zřejmá jak platnost víza, tak i počet vstupů a délka pobytu ve dnech, jakož i pro které státy je vízum platné. Informace k pobytu cizinců jsou dále k dispozici na serveru Ministerstva vnitra ČR, kde je mj. uvedeno, že občané třetích zemí s vízovou povinností pobývající na území ČR na základě krátkodobého víza typu C, smí na území schengenského prostoru pobývat po dobu vyznačenou ve vízu, v případě žalobce se jednalo o 21 dnů.

Žalovaná se dále zabývala otázkou, zda správním vyhoštěním žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, přičemž dospěla k závěru, že prvostupňový orgán své rozhodnutí v tomto směru náležitým a přezkoumatelným způsobem odůvodnil a osvětlil, jaké důvody jej vedly k závěru, že správnímu vyhoštění v tomto ohledu ničeho nebrání. Žalobce na území ČR nemá žádné vazby, a to jak kulturní, osobní, rodinné či sportovní. Na území ČR nevlastní žádný movitý či nemovitý majetek, není členem žádného sdružení či spolku či sportovního klubu. Mluví svým rodným jazykem, trochu česky. Žalobce je produktivního věku, neužívá drogy. Na území ČR nemá vazby, rodinu ani jiná pouta ani není rodinným příslušníkem občana EU. Na území Kazachstánu žije celá jeho rodina, rodiče a prarodiče a mladší bratr, přičemž ve městě Karaganda vlastní byt. Žalovaná je toho názoru, že ani délka pobytu žalobce (od 7. 11. 2013 do 12. 12. 2013) na území ČR není taková, aby bránila jeho zpětné integraci v zemi původu. Sám žalobce uvedl, že do ČR přicestoval za účelem turistiky.

Žalovaná rovněž konstatovala, že prvostupňový orgán si pro účely svého rozhodnutí řádně vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR (dále jen ministerstvo) podle § 120a zákona o pobytu cizinců k otázce, zda je vycestování žalobce možné ve smyslu § 179 téhož zákona. Ze stanoviska ministerstva ev. č. ZS22519 ze dne 13. 12. 2013, přitom vyplývá, že nebyl shledán žádný důvod znemožňující vycestování žalobce.

Žalovaná má za to, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce jednoho roku, tedy v její spodní hranici, se jeví jako přiměřené opatření. Správní orgán prvního stupně přihlédl k délce celkového pobytu žalobce na území ČR, že si své jednání uvědomil a k řízení se dostavil dobrovolně.

Žalovaná shledala prvostupňové rozhodnutí věcně správným, náležitě odůvodněným a založeným na dostatečných skutkových zjištěních. Z tohoto důvodu jej potvrdila a odvolání žalobce zamítla.

Ze správního spisu vedeného žalovanou jsou zřejmé následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci:

Z úředního záznamu ze dne 12. 12. 2013 vyplývá, že téhož dne byl žalobce zajištěn a kontrolován Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie. Při kontrole cestovního pasu č. N08610833 bylo zjištěno, že žalobce vstoupil do schengenského prostoru letecky dne 7. 11. 2013 přes hraniční přechod Brno – Tuřany. Žalobce pobýval na území ČR na základě schengenského víza typu C č. 006228604 platného od 7. 11. 2013 do 12. 12. 2013 s délkou 21 dnů.

Ve správním spisu je dále založen detail nalezené žádosti (víza) č. 006228604, v němž je uvedena platnost víza od 7. 11. 2013 do 12. 12. 2013 s délkou pobytu 21 dnů. Vízum bylo uděleno na ambasádě v Kazachstánu. Jedná se o vízum turistické typu C k pobytu do 90 dnů (jednorázové). V cestovním dokladu je otištěno vstupní přechodové razítko leteckého hraničního přechodu Brno – Tuřany s datem 7. 11. 2013. Žádné jiné vstupní či výstupní razítko v dokladu nebylo.

Správní řízení ve věci žalobce bylo zahájeno dne 12. 12. 2013 a žalobce k věci vypověděl, že jeho účel cesty do ČR byla turistika a že si myslel, že jeho vízum platí do 12. 12. 2013, tak jak v něm bylo uvedeno. K otázce, zda souhlasí s přestupkem dle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a je ochoten zaplatit pokutu ve výši 1.000 Kč, žalobce uvedl „ano tuto zaplatím hotově.“ Dále žalobce uvedl, že v ČR nevlastní žádný majetek, nemá zde zaměstnání ani nevykovaní výdělečnou činnost, není členem žádného sdružení či spolku. V ČR ani v celé EU nemá žádné příbuzné, celá rodina se nachází v Kazachstánu a je s nimi v kontaktu telefonicky. Žalobce následně uvedl, že mu nebrání žádné okolnosti k vycestování do Kazachstánu a pokud bude vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, je ochoten dobrovolně ve stanovené době vycestovat z ČR.

Ze závazného stanoviska ministerstva ze dne 13. 12. 2013, ev. č. ZS22519, vyplývá, že vycestování žalobce je možné. V odůvodnění tohoto stanoviska je stanoveno, že žalobce neuvedl v průběhu správního řízení o vyhoštění žádný důvod, který by mu bránil vycestování z ČR a jeho návratu do domovského státu. Žalobce deklaroval svoji vůli vycestovat dobrovolně. Ministerstvo zároveň nedošlo k závěru, že by žalobci ve vlasti byl uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí. Žalobce také nedoložil, že by mu ve vlasti hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Z úřední činnosti je rovněž ministerstvu známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by jej v případě návratu mohl ohrozit na životě či lidské důstojnosti. Vycestování žalobce též nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, avšak žalobce této možnosti nevyužil.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalované

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nesprávné a nesouhlasí s tím, že by v jeho případě měly být splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle názoru žalobce se správní orgány nezabývaly veškerými okolnostmi, neboť žalobce neměl v úmyslu dopustit se porušení jakéhokoliv právního předpisu ČR, neboť měl za to, že jeho vízum je platné. Žalobce dále namítá, že se správní orgány nedostatečným způsobem vypořádaly s otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, neboť žalobce si již vytváří sociální a potencionální pracovní vazby, hodlá se zde integrovat a žít řádným životem. Rozhodnutí o správním vyhoštění by pro žalobce představovalo citelný zásah do jeho soukromého a rodinného života. Na základě uvedeného žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil jej žalované k dalšímu řízení ve věci.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí, neboť má za to, že veřejný zájem na správním vyhoštění žalobce v daném případě převážil nad ochranou deklarovaného soukromého a rodinného života. Žalovaná trvá na tom, že napadené rozhodnutí je věcně správné, a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ustanovením § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offa), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. projeví svůj souhlas a krajský soud sám neshledal důvod pro nařízení jednání v této věci.

Žaloba není důvodná.

Stěžejní námitka žalobce je postavena na tom, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřiměřené, neboť nebyly naplněny důvody pro uložení správního vyhoštění.

Dle ust. § 119 odst. 2 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Dle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území ČR pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Ze správního spisu vzal soud za prokázané, že žalobce do ČR přicestoval letecky (letišťe Brno – Tuřany) dne 7. 11. 2013 za účelem turistiky, a to na základě uděleného víza na ambasádě v Kazachstánu č. 006228604 (číslo vízového štítku). Předmětné vízum má stanovenou platnost od 7. 11. 2013 do 12. 12. 2013 s tím, že délka pobytu je určena na 21 dnů.

Dle Nařízení EP a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) jednotné schengenské (krátkodobé) vízum opravňuje k pobytu na území států schengenského prostoru po dobu v něm vyznačenou. V daném případě ve vízovém štítku byla stanovena délka pobytu 21 dní. Pokud tedy žalobce vstoupil do schengenského prostoru dne 7. 11. 2013 (od té doby z ČR nevycestoval), posledním dnem pobytu, na něž se vízum stahovalo, byl den 27. 11. 2013. Ode dne 28. 11. 2013 do dne 12. 12. 2013 žalobce pobýval na území ČR bez platného víza, popř. bez platného oprávnění k pobytu.

Soud tak uzavírá, že žalobce svým pobytem naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území v ČR bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn a dle ust. § 103 písm. n) cit. zák. byl povinen pobývat na území ČR s platným vízem. Správní orgán prvního stupně tak byl povinen vydat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 cit. zák.

Žalobce dále uplatnil námitku týkající se možného zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

Dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Krajský soud k tomu primárně odkazuje na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, podle níž „*při posuzování, zda rozhodnutí*

o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.“ Jak bylo zjištěno ze správního spisu, prvostupňový správní orgán řádně posuzoval všechny relevantní aspekty, přičemž však nedospěl k závěru, že by byly dány důvody, které by správnímu vyhoštění bránily. S tímto hodnocením se nelze než ztotožnit, neboť žalobce nemá v ČR (ani v celé EU) rodinu a nevytvořil si zde ani žádné jiné významné vazby. Žalobce se nadto v ČR ani nijak výrazněji neintegroval, nevlastní zde žádný hodnotný majetek a pobýval zde takřka výhradně za účelem turistiky. Jak vyplývá i z vyjádření samotného žalobce, celá jeho rodina a příbuzní žijí v zemi původu žalobce.

Na závěr se soud zabýval otázkou, zda by žalobci v zemi původu nehrozilo nebezpečí. Podle ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“ Podle ustanovení § 179 odst. 2 tohoto zákona platí, že „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

Ze závazného stanoviska ministerstva vyplývá, že takové nebezpečí žalobci nehrozí a není zde v tomto smyslu žádná překážka vycestování.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. července 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková